

V duchu jsem vykulila oči. Obličej mě bolel od zdvořilého úsměvu, který jsem udržovala poslední dvě a půl hodiny. Neslušnost totiž nebyla přípustná chyba.

„Mohla bych ti kravatu upravit, pokud bude víceméně stejně velká, ale potřebovala bych další sezení, abych ji dokončila.“

„Jsi opravdu zázrak. Mnohem lepší než ten předchozí portrétista, kterého jsme tu měli minule. Jak že se jmenoval? Sebastian Manywarts? Ten se mi nelíbil, vždycky nějak divně páchl.“

Chvíli mi trvalo, než jsem mi došlo, že Roháč má na mysli Silase Merryweathera, mistra umění, který zemřel před více než třemi sty lety. „Děkuju,“ řekla jsem. „Jak pozorný kompliment.“

„Je poutavé sledovat, kterak se umění v průběhu času mění.“ Sotva mě poslouchal. Pak si z tácu vedle pohovky vybral jeden z koláčů. Nesnědl ho hned, jen chvíli seděl a zíral na něj, jako když entomolog najde brouka s hlavou dozadu. „Jeden si myslí, že už viděl to nejlepší, co lidé nabízejí, a najednou se objeví nový způsob glazování porcelánu nebo tyhle fantastické malé koláčky plněné citronovým krémem.“

Na vílí manýry už jsem si zvykla. Neodvrátila jsem pohled od jeho levého rukávu a dál jsem štětcem nanášela sametově hebký žlutý lesk. Vzpomněla jsem si na dobu, kdy mě chování vílího lidu zneklidňovalo. Pohybovali se jinak než lidé: plynule, přesně, se zvláštní strnulostí v postoji a nikdy nevhodně nepoložili ani prst. Dokázali zůstat v klidu celé hodiny, aniž by mrkli, nebo se pohybovali tak děsivě rychle, že u vás byli dřív, než jste se stačili překvapeně nadechnout.

Posadila jsem se se štětcem v ruce a prohlížela si celý portrét. Byl téměř hotový. Zobrazoval Roháčovu zkamenělou podobu,

stejně neměnnou jako on sám. Nechápala jsem, proč víly tolik touží po portrétech. Předpokládala jsem, že to nějak souvisí s jejich ješitností a neukojitelnou touhou obklopovat se lidským uměním. O svém mládí by nikdy nehlobaly, protože nic jiného neznaly, a než by zemřely, pokud by vůbec zemřely, jejich portréty by se už dávno rozpadly v prach.

Roháč vypadal jako muž kolem pětatřicítky. Jako každý exemplář svého druhu byl vysoký, štíhlý a krásný. Jeho oči byly průzračně křišťálově modré jako obloha po dešti, který spláchl letní vedro, pleť měl bledou a bezchybnou jako porcelán a vlasy zářivě stříbrozlaté jako rosa ozářená východem slunce. Víím, že to zní směšně, ale vílí bytosti taková přirovnání vyžadují. Jinak je prostě popsat nelze. Kdysi jeden rozmarský básník zemřel zoufalstvím, když zjistil, že si neví rady s úkolem vystihnout v přirovnáních krásu jedné víly. Já osobně si myslím, že spíš zemřel na otravu arsenikem, ale takhle se to vypráví.

Musíte mít samozřejmě na paměti, že to všechno je jen kouzlo, nikoli jejich skutečná podoba skrytá pod povrchem.

Víly jsou talentovaní licoměrníci, ale nemohou lhát otevřeně. Jejich kouzelný půvab má vždycky nějakou vadu. Roháčovou vadou byly jeho prsty; měl je příliš dlouhé na to, aby byly lidské, a někdy vypadaly podivně kloubovitě. Když se mu někdo na ruce díval příliš dlouho, propletl je dohromady nebo je zastrčil pod ubrousek jako pár pavouků, aby nebyly vidět. Byl ta nejosobitější víla, jakou jsem znala, mnohem uvolněnější ve způsobech chování než ostatní, ale zírat na něj nikdy nebyl dobrý nápad – pokud jste k tomu neměli pádný důvod tak jako nyní já.